

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21238/2024
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Татјане Ђурица, Јасмине Стаменковић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, сви из ..., које заступају пуномоћници Милија Јевтовић и Душко Милосављевић, адвокати у ..., против тужених ДД и ЂЂ, обојице из ..., које заступа пуномоћник Немања Никитовић, адвокат у ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1288/24 од 31.05.2024. године, у седници одржаној дана 27.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1288/24 од 31.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1288/24 од 31.05.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца на накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 1395/23 од 19.02.2024. године, у ставу првом изреке, усваја се тужбени захтев тужилаца према туженима па се утврђује да тужени немају право да паркирају возила на простору сталне службености пролаза на кат. парцели .. КО. Ужице, која се простире западном страном ове парцеле целом дужином међе са суседном парцелом .. КО Ужице, у ширини од 5м и северним делом кат парцеле .. КО Ужице, целом дужином међе са кат. парцелом .. КО Ужице у ширини од 5м, те се налаже туженима да престану са паркирањем возила на напред описаном простору. У ставу другом изреке обавезују се тужени да тужиоцима солидарно плате трошкове поступка у износу од 1.115.299,00 динара, док је преко досуђеног износа одбијен захтев за накнаду трошкова у износу од још 168.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1288/24 од 31.05.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена првостепена пресуда у ставу првом

изреке и обавезујућем делу става другог изреке. Одбијен је као неоснован захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су изјавили благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију. Трошкове су тражили.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужених као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 - др. закон) да би се дозволило изузетно одлучивање о ревизији.

Правноснажном пресудом, утврђено је да тужени немају право да паркирају возила на простору сталне службености пролаза на катастарској парцели ближе описаној у изреци првостепене пресуде и наложено је туженима да престану са паркирањем возила на напред описаном простору. Нижестепени судови су применом одредаба чланова 49. став 1, 51, 52. и 57. Закона о основама својинскоправних односа закључили да тужиоци као власници повласне парцеле број .. КО Ужице имају право да користе стварну службеност пролаза преко послужне парцеле .. КО Ужице у ширини од 5м и то за пролаз пешице, путничким, теретним и запрежним возилима, јер је то њихово право установљено на основу уговора о купопродаји који је закључио њихов правни претходник са бившим продавцем ЕЕ и која службеност је и уписана као терет на послужној парцели број .. КО Ужице, на основу чега је усвојен тужбени захтев.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у ситуацији када ревидент неутемељено указује на разлоге за изузетну дозвољеност ревизије, као што су потреба за новим тумачењем права, за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Нису од значаја за изузетну дозвољеност ревизије ревизијски разлози којима се оспорава правилност примене материјалног права.

У складу са наведеним, Врховни суд је применом члана 404. став 2. одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета дана 31.03.2021. године. Тужилац у тужби није означио вредност предмета спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 33. став 2. истог закона прописано је да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

Како у конкретном случају тужиоци нису означили вредност предмета спора, нити основица на коју су обрачунате судске таксе у овом поступку прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија тужених није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка имајући у виду да трошкови настали поводом одговора на ревизију не спадају у нужне трошкове за одлучивање о ревизији.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић